

Черкас Ксенія Костянтинівна, здобувач ступеня вищої освіти магістр Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального процесу Національної академії внутрішніх справ *Письменний Д. П.*

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧОГО ТА ПРОКУРОРА НА СТАДІЇ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

На сьогодні досить складно уявити кримінальну процесуальну діяльність без активної участі прокурора, насамперед, на стадії досудового розслідування. Реформування кримінально-процесуального законодавства, стало поштовхом для виникнення положень, які стали новелою у порівнянні з КПК у редакції 1960 року.

У різний час окремі питання взаємодії слідчого з іншими учасниками кримінального провадження, зокрема з прокурором, на стадії досудового розслідування розглядалися такими науковцями, як Ю. М. Грошевий, Л. М. Лобойко, М. М. Михеєнко, Ю. П. Аленін, О. Ю. Татаров та ін.

Не можна не відмітити, створену законодавцем тісну взаємодію між прокурором та слідчим під час кримінального провадження, в якій, на наше переконання, не останню роль займає нововведення КПК України 2012 року про процесуальне керівництво прокурора [1]. Проте, О. М. Толочко, запевняє, що положення щодо процесуального керівництва досудовим розслідуванням не вказує на якусь нову функцію прокуратури, а дає узагальнену назву процесуальної форми реалізації конституційної функції нагляду за додержанням законів органами, які проводять досудове розслідування [2, с. 62].

Ми вважаємо, що законодавець, запроваджуючи процесуальне керівництво прокурора, мав на меті визначити його не лише як гарантію прав і законних інтересів учасників кримінального провадження, а й намагався об'єднати та укріпити співпрацю слідчого та прокурора на стадії досудового розслідування.

Досить тісна взаємодія призводить до виникнення деяких проблемних питань. Так, відповідно до ст. 36, 40 чинного КПК України, як прокурор, так і слідчий є самостійними у своїй процесуальній діяльності, втручання в яку осіб, що не мають на те законних повноважень, забороняється. Однак, якщо брати до уваги те, що слідчий зобов'язаний виконувати доручення та вказівки прокурора, а також здійснювати свою процесуальну діяльність за погодженням із прокурором, постає питання про його цілковиту самостійність та процесуальну незалежність.

Також, необхідно сказати про те, що прокурор, на відміну від слідчого, має досить опосередковане відношення до збирання, перевірки та оцінки доказів, що цілком може призвести до поширення певних помилок у процесі доказування.

Підводячи підсумки, доцільно сказати що, реалізація слідчим його процесуального статусу є неможливою без ефективної взаємодії зі своїм процесуальним керівником – прокурором.

Загалом, ми вбачаємо позитив у співпраці зазначених учасників кримінального провадження, проте, вважаємо за потрібне надати слідчому, як процесуально самостійній особі, більшої незалежності у прийнятті рішень під час проведення досудового розслідування. На нашу думку, удосконалення потребує й правова регламентація механізму взаємодії слідчого з прокурором задля швидкого, повного та неупередженого розслідування кримінальних правопорушень.

Список використаних джерел

1. Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс]: Закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>. – Назва з екрана.

2. Толочко О. М. Правова природа процесуального керівництва досудовим розслідуванням / О. М. Толочко // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2012. – № 2. – С. 60–62.